

Arrest

**nr. 147 114 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
2 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 12 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 20 augustus 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 29 oktober 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 12 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.08.2013 werd ingediend door :

K.(...), V.(...)

geboren te (...) op (...)

ook gekend onder geboortedatum (...) te (...)

ook gekend onder de naam M.(...), A.(...) geboren te (...) op (...)

K.(...), G.(...)

Geboren te L.(...) V.(...) op (...)

Ook gekend onder geboren te (...) op (...)

Ook gekend onder geboren te (...) op (...)

Ook gekend onder de naam M.(...), S.(...) geboren op (...) te (...)

nationaliteit: Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang-tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van déze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen verwijzen naar het punt 2.8.B, er dient hierbij opgemerkt te worden dat betrokkenen de kans gehad hebben om een arbeidskaart B aan te vragen. Uit het dossier blijkt dat het gewest op 03.07.2014 de arbeidskaart B geweigerd heeft aan betrokkene. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (betrokkenen verwijzen naar hun werkbereidheid, naar hun gevolgde opleidingen, naar hun kennis van het Nederlands; betrokkenen leggen een arbeidscontract voor alsook getuigenverklaringen, een bewijs van gevolgde Nederlandse les voor Mr K.(...), certificaten Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen verder aan dat een terugkeer een bedreiging zou zijn voer hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid. Betrokkenen leggen echter geen elementen voor die dit aantonen. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het argument dat betrokkenen Roma zijn en dat zij in het land van herkomst gediscrimineerd worden en in menonwaardige omstandigheden dienen te leven; betrokkenen tonen dit niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan tonen. De loutere vermelding volstaat niet als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 2.7.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen halen verder aan dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat hun sociale en economische belangen in België gevestigd zijn. Betrokkenen tonen niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Betrokkenen halen aan dat zij geen binding meer hebben met hun land van herkomst. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst. Zij tonen dit in ieder geval niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar de scholing van hun kind, dat ook zij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst, dat een terugkeer negatief zou inwerken op haar met alle psychologische gevolgen van dien. Er dient opgemerkt te worden dat hun kind meerderjarig is en dat zij dus niet meer schoolplichtig is. Zij tonen verder niet aan dat hun kind geen bindingen meer heeft met het land van herkomst en dat een terugkeer psychologische gevolgen zou veroorzaken bij hun kind. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een afschrift toe van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 29 oktober 2014 die op 12 november 2014 ter kennis werd gebracht (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekers in hun enig middel enkel ingaan op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Ook de verwerende partij gaat er blijkens haar nota met opmerkingen van uit dat het verzoekschrift enkel gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing.

2.3. Enkel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard vormt het voorwerp van onderhavig beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden

gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de

administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissing d.d.29.10.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 29.10.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009,

punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Door van de ene dag op het andere te stellen dat het voldoen aan de criteria van de instructie geen buitengewone omstandigheid zou zijn, schendt verweerster het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partijen louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partijen niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekende partijen met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zouden hebben ingediend;

Ten eerste wensen verzoekende partijen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partijen in België verblijven en de taalperfect spreken, volledig geïntegreerd zijn, er een nieuw leven hebben opgebouwd, werkbereidheid aantonen, geen binding meer met het land van herkomst, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd.

Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL

als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende

partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende

partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren,

niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds

de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op

het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partijen.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 29.10.2014 en bevel om het grondgebied te verlaten) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt,

zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(....)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.8. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 20 augustus 2013 (zie punt 1.1), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers volgende buitengewone omstandigheden hadden ingeroepen:

“A.

Dat verzoekers bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, nogmaals een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wensen aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekers aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; Dat als uitzonderlijke omstandigheden art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden, alsook de Instructie van 19 juli 2009;

Dat dochter S.(...) in Duitsland geboren werd en de Servische Ambassade zeer moeilijk doet om een paspoort voor haar af te leveren; dat zij een Abmeldebescheinigung dienen voor te leggen van Duitsland; dat verzoekers dit in Duitsland niet durven en niet kunnen gaan halen wegens hun illegaal verblijf; dat verzoekers zich aldus in de onmogelijkheid bevinden om aan deze formaliteiten te voldoen;

B.

Dat verzoekers respectievelijk van voor maart 2007 in België aanwezig zijn;

Dat verzoekers verschillende aanvragen tot regularisatie indienden;

Dat verzoekers ondertussen het grondgebied niet meer verlaten hebben;

Dat verzoekers zich aldus in een prangende humanitaire situatie

bevinden; Dat zij zich baseren op de instructie van 19 juli 2009— de toepassing van het onde art. 9, 3de on art. 9bis de —Vreemdelingenwet ; Dat deze instructie weliswaar vernietigd werd doch staatssecretaris Wathelet in het kader van zijn discretoriaire bevoegdheid en met het oog op de

rechtszekerheid, het politiek akkoord dat aan de basis lag van deze instructie verder wenste te respecteren;

Dat verzoekers tijdig in de periode tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 hun aanvraag 9ter hebben geactualiseerd, meer bepaald op 19.11.2009;

Dat—hun aanvraag derhalve ontvankelijk is en de buitengewone omstandigheden worden vermoed:

Dat verzoekers zich wensen te baseren op punt. 2.8.B, t.t.z. werk en duurzame lokale verankering;

Dat—verzoekers echter reeds een aanvraag 9bis indienden op 21.05.2011 en op 02.07.2013 afgewezen werden;

. men stelt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd; dat de motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel alhier geschonden worden; dat de bevoegde staatssecretaris en —directie van DVZ altijd openlijk gecommuniceerd hebben dat de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen voor de personen die eraan voldoen; dat het gaat om openlijke communicatie via pers en parlement; dat de openbare communicatie nooit ingetrokken noch gewijzigd is geweest;

C.

Dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM;

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid;

Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling; Dat verzoekers Roma zijn en het land van herkomst gediscrimineerd worden en in mensonwaardige omstandigheden dienen te leven;

Dat verzoekers al hun economische en sociale belangen ondertussen in België gevestigd zijn;

Dat zij geen enkele binding meer hebben met het land van herkomst;

Dat deze redenen de aanvraag van hieruit verantwoorden en een verdere regularisatie;

Dat verzoekers humanitaire redenen en sociale bindingen laten gelden:

-dat verzoekers wel degelijk van voor maart 2007 in België ononderbroken verbleven hebben; dat in de negatieve beslissing gesteld wordt dat zij maar sinds 9 oktober 2007 in België zouden verblijven; dat zulks berust op een vergissing van uw diensten; dat er voldoende stukken werden overgemaakt dewelke hun aanwezigheid bewijzen van voor maart 2007; dat er terug een bewijsdossier aan uw diensten wordt overgemaakt:

Overklaring van het VLOS

Ojaaruittreksel 2008 en overzicht loopbaan als werknemer, waaruit blijkt dat verzoeker in 2006 en 2007 heeft gewerkt °medische waarborgen van het OCMW in 2005 - 2006 -2007 °medische attesten van raadplegingen in 2006 en 2007 Oschoolattest 2006 - 2007 (uitschrijving gebeurde in Kiedrecht omdat het gezin bij hun zoon in Antwerpen introk in de Oranjestraat 138

°aanvragen regularisatie in 2005 en 2006 met adreswijziging per fax aan uw diensten op 23.04.2007 - dat hun kind meer dan 7 jaren schoolliep in België; dat het kind al het ware volledig geïntegreerd is; dat het kind met het land van herkomst geen enkele binding meer heeft; dat het kind zich aldaar nooit meer thuis zal voelen; dat een gedwongen terugkeer negatief zal inwerken op het kind met alle psychische gevolgen van dien; dat verzoekers wensen te verwijzen naar een wetsvoorstel, waarbij kinderen die minstens 5 jaar in België hebben schoolgelopen zouden kunnen geregulariseerd worden tezamen met hun ouders;

-dat verzoekers werkbereid zijn en reeds kans hebben op werk ;

dat zij tal van opleidingen gevolgd hebben; dat een arbeidsovereenkomst in bijlage gevoegd wordt; dat verzoekers de kans moet gegeven worden om een arbeidskaart aan te vragen; dat zij zullen laten zien dat zij willen werken;

-dat verzoekers de Nederlandse taal machtig zijn;

-dat zij contacten hebben met Belgen; dat zij tal van

getuigenverklaringen bijvoegen; dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven staan;

-dat zij geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde;

Dat gelet op de hierboven vermelde redenen verzoekers niet terugkeren kunnen naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen; dat het hierboven vermelde de uitzonderlijke redenen uitmaken;

Dat om hoger uitéengezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;”

3.9. In de beslissing wordt naar aanleiding van de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden het volgende gesteld: “Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en

art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen verwijzen naar het punt 2.8.B, er dient hierbij opgemerkt te worden dat betrokkenen de kans gehad hebben om een arbeidskaart B aan te vragen. Uit het dossier blijkt dat het gewest op 03.07.2014 de arbeidskaart B geweigerd heeft aan betrokkene. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (betrokkenen verwijzen naar hun werkbereidheid, naar hun gevolgde opleidingen, naar hun kennis van het Nederlands; betrokkenen leggen een arbeidscontract voor alsook getuigenverklaringen, een bewijs van gevolgde Nederlandse les voor Mr K.(...), certificaten Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen verder aan dat een terugkeer een bedreiging zou zijn voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid. Betrokkenen leggen echter geen elementen voor die dit aantonen. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het argument dat betrokkenen Roma zijn en dat zij in het land van herkomst gediscrimineerd worden en in mensonwaardige omstandigheden dienen te leven; betrokkenen tonen dit niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 2.7.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen halen verder aan dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat hun sociale en economische belangen in België gevestigd zijn. Betrokkenen tonen niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Betrokkenen halen aan dat zij geen binding meer hebben met hun land van herkomst. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst. Zij tonen dit in ieder geval niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar de scholing van hun kind, dat ook zij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst, dat een terugkeer negatief zou inwerken op haar met alle psychologische gevolgen van dien. Er dient opgemerkt te worden dat hun kind meerderjarig is en dat zij dus niet meer schoolplichtig is. Zij tonen verder niet aan dat hun kind geen bindingen meer heeft met het land van herkomst en dat een terugkeer psychologische gevolgen zou veroorzaken bij hun kind. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

3.9. Verzoekers beweren in de eerste plaats dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zou zijn omdat van de ene dag op de andere zou worden gesteld dat het voldoen aan de criteria van de instructie geen buitengewone omstandigheid (meer) zou zijn. De Raad stipt aan dat de Raad van State uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220 932). Het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is of in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel. De vernietigingsarresten van de Raad van State werken immers *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht. Het is gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van verzoekers inzake de schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan dus niet worden bijgetreden.

3.10. Door te opperen dat dient te worden aangenomen dat zij, op de buitengewone omstandigheden na, voldoen aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoekers lijken van mening te zijn dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing zou moeten uiteenzetten wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. De Raad treedt op dit punt de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen benadrukt dat het aan de aanvrager toekomt om de buitengewone omstandigheden aan te tonen en het bestuur niet dient te motiveren wat dan wel buitengewone omstandigheden zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367).

3.11. Het standpunt van de verwerende partij dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, wordt ondersteund door de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, werd ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij menen dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

3.12. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN